

(1900 – 1988)

HASAN ATIF EGEMEN

Hasan Atif Egemen, 1900 senesinde Sinop'ta doğmuş olmasına rağmen, hizmet hayatı daha çok 'Aydın' taraflarında geçmiştir. Bu sebeple Risale-i Nur'un bir kaç yerinde, 'Aydınlı Hasan' olarak anılır. Sadece bir yerde, *Kastamonu Lâhikası*'nda, 'Kürt Atıf'¹ diye de geçer adı. Bunun sebebi, Çivril Kaymakam'ının, Bediüzzaman'ı kastederek "Başımızda bir Kürt varken bir Kürt daha çıktı" şeklinde üst makamlara telgraf çekmesidir.

Atif Ağabey'in babası ilkokul öğretmenidir. O günkü şartlarda Adana Lisesi Müdürlüğü de yapar. Bu nedenle Atif Ağabey, liseye Adana'da başlar, Sinop'ta tamamlar. Birinci Cihan Harbi sırasında Sinop'ta önce tahrirat kâtipliğinde mübeyyiz (resmi dairede büro memuru, yazıcı) olarak, sonra telgrafçı olarak görev yapar. Harb-i Umumi'de askerliği telgrafçılıkla biter.

1930'lu yılların ilk yarısında sağlık sebebiyle Ege Bölgesi tarafına yerleşen Hasan Atif, bu tarihlerde Risale-i Nur'u ilk defa Nazilli'de duyar; kendisine Yakup Cemal isminde bir trenci tarafından eserlerden verilir. 1941 senesinde Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ne ilk ziyaretini Kastamonu'da gerçekleştiren Atif Ağabey'in bu ziyaretleri, yıllar boyunca devam eder... İlk döneminde, Bediüzzaman Hazretleri yazdığı bir mektupta "Hüsrev'in ve kahraman Tâhirî'nin bir üçüncüsü oluyor"² diyerek onu taltif, teşvik ve teşçi eder...

1943 Denizli Hapishanesi'ne aynı sebeple giren Hasan Atif ve Homalı Mehmet Ali Çakıcı'nın orada yakın dostlukları olur ve Hasan Atif sonradan, Homalıların tavassutu ile Mehmet Ali Çakıcı'nın hemşiresiyle evlenir. Kayınbiraderi Mehmet Ali Çakıcı'nın ismi *Şuâlar*'da geçmektedir.

Atif Ağabey, 1949'da Aydın'ın Nazilli ilçesine bağlı Sultanhisar bucağına yerleşir. Sultanhisar 1958'de ilçe olmuştur. Burada Risale-i Nur eserlerini yazarak çoğaltmaya devam eder ve Osmanlıca hususunda çok sayıda talebe yetiştirir. Yakın çevreyi de devamlı gezmeye başlar. 1952'de yakın talebesi Sabri Karagöz ve Konyalı Halıcı Sabri ile beraber Nazilli'de çok ağır şartlar altında bir hapis hayatı daha yaşar.

Hasan Atif Egemen, Ege'de geçimini sepet, çuval, süpürge satarak temin eder. Daha sonra Cevşenü'l-Kebir, Delaili'n-Nur, Hülasatü'l-Hülâsa yazarak İzmir'de tabettirir. Osmanlıca hattı çok mükemmel ve okunaklıdır.

Atif Ağabeyi yakından tanıyanlardan, kendileriyle görüştüğüm bütün ağabeyler onun velayet, keramet ve takva sahibi bir zat olduğunu; az konuşup huzurlu, sessiz, sakin, sükûnet içerisinde bir hayat geçirdiğini ittifakla belirtmişlerdir.

Risale-i Nur'da Hasan Atif Ağabey'in ismi çok geçmektedir. Sadece *Kastamonu Lâhikası*'nda 36 yerde geçmektedir. *Emirdağ Lâhikası*'nda da Üstad Bediüzzaman'ın "Başta Hüsrev ve Tâhirî olarak 12 kahraman" dediği varisleri arasında da ismi sayılmaktadır.³

¹ Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 326.

² Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 162.

³ Bediüzzaman Said Nursî, *Emirdağ Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 179.

Bu vasiyetin aslı Said Özdemir'de olup bu serinin 3. kitabında yayınlanmıştır. İlgili vasiyette adı geçen kişinin 'Atif Ural' mı, yoksa 'Hasan Atif' mi olduğunu Said Özdemir ağabeye hassaten sordum. Said ağabey; Vasiyetin yazıldığı tarihte, henüz Atif Ural'ın olmadığını dolayısıyla vasiyette işaret edilen kişinin kat'i olarak 'Hasan Atif Egemen' olduğunu söylemiştir, ses kaydı vardır.

Vefatına birkaç sene kala, sevenleri, Atif Ağabey'i İzmir'e götürürler ve Yeşilyurt semtinde bir eve yerleştirirler. Aynı evde 1988 senesinde, 88 yaşında iken vefat eder. Mezarı Çamlık'ta, Ahmet Feyzi Kul Ağabey'le yan yana bulunmaktadır.

1943 YILINDA DENİZLİ'DE HAZIRLANAN TERTİP:

Bu metinde, Hasan Atif Egemen'in yüksek şahsiyeti ve nurlu portresi, Risale-i Nur'dan ve anlatılan hatıralardan parçalar bir araya getirilerek tamamlanacaktır. Bilhassa, Bediüzzaman Hazretleri o sırada Kastamonu'da yaşadığı halde, 1943 Mahkemesi niçin Denizli'de başlamıştır? Bunun Hasan Atif'la ilgisi nedir? Yer, zaman, şahidler ve Risalelerdeki yerler belirtilerek bu suallere cevaplar bulunacaktır...

Önce zihinleri hazırlamak için kısa bir özet:

Hasan Atif, bir sağlık sebebiyle Ege Bölgesine geçer... 1930'lu yıllarda Risale-i Nur ve Bediüzzaman'la tanışır... Afyon-Sandıklı'da iken bazı sıkıntıları olur. Bu husus Lâhikalarda şu şekilde anlatılmaktadır:

“Sandıklı tarafından, kemal-i şevkle ve ciddiyetle faaliyette bulunan Hasan Atif Kardeş'imizin bir mektubundan anladım ki, orada, perde altında faaliyetini durdurmak için bazı hocalar, bir kısım tarikata mensup adamları vasıta edip fütür veriyorlar...”⁴

Hasan Atif, daha sonra memleketi Sinop'a dönerse de kardeşleri ve bazı menfi insanlar sebebiyle orada da hizmet edemeyeceğini anlar ve 1942'de Kastamonu'ya Üstad'ına gider, durumu anlatır. Bediüzzaman Hazretleri onu Isparta'ya gönderir ve sekiz ay kadar bin kalemlilik Sav Köyünde risale yazar. Orada 90 yaşındaki Hasan Can'ın evinde kalmıştır.

1943 senesinde Sav'dan, Denizli'nin Çivril ilçesinin Homa nahiyesine gider. (Homa'nın adı 1961 yılında, bol ve gür sularına izafeten Gümüşsu olarak değiştirilmiştir.) Homa'da bir başçavuş, ahır zaman hadiselerinden bahseden mahrem 5. Şua'yı “Ben de okuyayım” diye, adeta yalvararak Atif Ağabeyi yumuşatır, alır ve doğruca karakola gidip şikâyetle bulunur. Olay, karakoldan Çivril kaymakamına, sonra Denizli valisine ve savcısına intikal eder. Bediüzzaman'ın 13. Şua'da ‘hoca bozması’ dediği vaiz ve müftü de olaya alet edilerek iş iyice büyütülür. O sırada, hadise, Bediüzzaman'ın bulunduğu Kastamonu şehrinin Valisi de dâhil olmak üzere, bütün illerin valilerine telgrafla bildirilir. Bu şekilde hazırlanan bir tertibin düğmesine Homa'dan basılarak, fitne ateşi yakılmış ve kader çarkları dönmeye başlamıştır...

Kastamonu'da hadiseyi takip eden Bediüzzaman Hazretleri'nin bu şehirdeki son sözleri, “Görelim Mevla neyler. Neylerse güzel eyler” olur ve talebelerine “Fütür getirmeyiniz” diye moral verir.⁵ Sonuçta, Bediüzzaman Said Nursî ve 126 talebesi baskınlarla toplanarak Denizli Mahkemesi'ne sevk edilir... Sene 1943...

Denizli Mahkemesinin Tâhirî Ağabey'e bakan yönü de vardır... Zira Denizli'de Atif olayının yaşandığı aynı anda Tâhirî Ağabey İstanbul'da 5 yüz adet Ayet-ül Kübra Risalesi tab ettirmiştir... Bu iki olayın kesiştiği noktanın anlatımı gelecek...

Hasan Atif ve Tâhirî Mutlu ağabeylerin bilmeden sebep oldukları zâhiri şer, içi rahmet tohumları taşıyan ve büyük hayırlara kapı açan bu hadisenin gerçek sebebi ise şudur: Nur talebeleri, 1400 sene öteden İmam-ı Ali'nin bir müjdesine masadak oldular... Âyet-ül Kübra yüzünden hapse girdiler, onun şefaatiyle beraat ettiler...

Evet, Denizli Mahkemesi bütün Risale- Nur eserlerini beraat ettirdi. Böylece ilerde yapılacak çok hayırlı hizmetlerin hukukî zemini hazırlanmış oldu... Aslınsa Üstad Hazretleri daha işin başında, ilk gününde, hâdisenin Risale-i Nur'un lehine döneceğini açıkça yazmıştı... Şöyle ki:

“Atif'a da yazınız, merak etmesin ve müteessir olmasın. O da bir kaza-i İlâhî'dir. İnşaallah, Sava Hafız Mehmet'in hadisesi gibi Risale-i Nur'un lehine dönecektir.”⁶

Denizli Hadisesi:

1943 Denizli Mahkemesinin ilk başlama safahatını, bilhassa Hasan Atif ve Tâhirî Mutlu ağabeyleri odak noktasına alarak araştırdım. Olayın şahidi muhtelif ağabeylerden yaptığım kayıtları Risale-i Nur'la birleştirdimce tablonun dağınık parçaları toplandı ve büyük fotoğraf tamamlandı. Şöyle ki:

Tâhirî Mutlu Anlatıyor

⁴ Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 298.

⁵ Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 329.

⁶ Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 326.

Tâhirî Mutlu Ağabey'in, kayıtlarımda bulunan, kendi sesinden birebir yazdığım Denizli Mahkemesi hakkındaki açıklaması aynen şöyledir:

“Malumuz üzere Denizli hadisesi 5. Şuâ sebebiyle meydana geldi. 5. Şua'yı Denizli'nin Homa nahiyesinde ele geçiriyorlar. Sonra Baş müddeiumumînin (başsavcı) ve valinin haberi oluyor. Homa'ya gidiyorlar. Denizli baş müddeiumumîsi, vaktiyle medrese hocasıymış. Vali de Ispartalıdır. Babasına Faik Hoca derler. Hafızdır aynı zamanda. Mütemediyen Kur'an yazar, onunla meşgul olurdu. Öyle mübarek bir zattı babası.

Müddeiumumî, valiye 'Efendim bunda bir şey yok, ehemmiyeti yok bunun. Bu ufak bir sivilcedir, biz bunun başını kopartırsak büyür' diyor. Vali 'Yook! Bak, Süfyan demiş, Deccal demiş' diyor. Neyse 9 Ramazan günü beş kardeşimize tevkif kesiyorlar. Başta Üstad Hazretleri, Hüsrev, Rüştü, Nuri Benli'yi; ondan sonra peyderpey bizleri de topluyorlar. Biz hep Isparta'da birikiyoruz. Vaktaki Üstad geldi Kastamonu'dan, evraklar tekemmül etti, bir gün sabah, 'Sizi Denizli'ye sevk ediyoruz' dediler.” Tâhirî Ağabey'in açıklaması böyle...

Sav'lı Hasan Kurt Ve Abdülkadir Zeybek Anlatıyor:

Isparta-Sav kahramanlarından Hafız Mehmet'in torunu Abdülkadir Zeybek'in ve Sav'ın hizmet tarihçesini çok iyi bilen ve anlattıkları bu hadiseyi bizzat yaşayan 90 yaşındaki Hasan Kurt'un talebim üzerine beraberce bizim için yazılı olarak hazırladıkları bilgiler ise şöyle:

“1943'lü yıllarda Sinoplu Hasan Atif Egemen, Sav'da Hasan Can'ın (r.h.) evinde sekiz ay kalmıştır. Hiç dışarı çıkmadan, devamlı olarak Nur risalelerini yazmakla meşgul idi. Hasan Can ise, Denizli Mahkemesi'nde Üstad'la beraber kelepçelenen ağabeyimizdi. Çok yaşlı idi. Yolda, mahkemeye giderken, adeta Üstad'ın sırtında, Üstad'a dayanarak gidiyor. Üstad onu taşıyor. Hasan Can 90 küsur yaşına kadar yaşayan bir ağabeyimizdi. Evi ise Sav'ın en üst kısmındaydı.

“Hasan Atif, Sinop'ta hizmet edemeyip sert mizaçlı insanlardan sıkıldığı için Sav'a gelmişti. Bu şöyle oluyor: Memleketi Sinop'tan Kastamonu'da bulunan Hazret-i Üstad'ı ziyarete gitmiş. Üstad ona, 'Seni Sinap'a göndereyim' demiş. 'Üstad beni tekrar Sinop'a mı gönderecek!' diye bir hal almış onu... Sonunda Hazret-i Üstad, 'Isparta'ya git, Hüsrev sana bir yer ayarlasın' demiş.

Sav'daki Sinap Sokak ve araştırmalarımda yardımcı olan Abdullah Dinçol

“Hasan Atif Isparta'ya geliyor. Hüsrev Efendi de onu Sav'a, Hasan Can'ın evinde kalmak üzere gönderiyor. Hasan Can, Hasan Atif'i evinin alt katına yerleştiriyor. Ve orada hizmete, yazıya başlıyor. Sekiz ay burada kaldı. Çok güzel yazısı, gayet okunaklı Osmanlıca hattı vardı. Geldikten birkaç gün sonra Hasan Can 'Gel seni gezdireyim, canın sıkılmasın' diyor. Köyün üst kısımlarındaki bahçelere ve orada bulunan Sinap'a çıkarıyor. Orada "Sinap" isminde bir yadır vardır. Evliyaullahtan bir zatın türbesi var orada. Hatta orada kuduz hastalığına iyi geldiğine inanılan şifalı bir su da vardır. Hasan Atif, Sav'daki Sinap'a çıkınca Üstad'ın latif ifadesini hatırlıyor ve tebessüm ediyor. Zira 'Sinop' ve 'Sinap' bir harfle birbirinden ayrılıyor. Hasan Atif bilahare Denizli, Aydın arasında bulunan Sultanhisar'da ömrünü tamamlamıştır.

“Hasan Atif, bizim Sav'da sekiz ay kaldıktan sonra ayrılır ve Denizli'nin Homa nahiyesine taşınır. Her nasılsa, bir karakol başçavuşunun sinsî hareket etmesiyle bir fitne başlar orada. O başçavuş "Ben çok aşığım" gibi ifadeler kullanarak rahmetli Hasan Atif'i yumuşatır ve 5. Şuâ'yı ondan alır. Bu risaleyi

alır almaz doğruca karakola ve savcıya şikâyetinde bulunur. İşte 1943 Denizli Mahkemesi bu hadise neticesinde başlar.

“Hasan Atif, Homa’ya gitmeden önce Sav’da kaldığı için burayı çok incelediler. Denizli Mahkemesi sırasında bütün Sav’ı aradılar, taradılar. Dedem Hafız Mehmet Gül, o zaman erken tedbir almıştı. Dedemin evi o kadar sıkı aranıyor ki yüklük dediğimiz yerleri bile boşalttırıyorlar ve karanlık yerleri de lamba yaktırıp arıyorlar. Tedbir alındığı halde buradan sekiz kişiyi götürüyorlar Denizliye.”

Savlı ağabeylerimizin verdikleri bilgiler böyle...

Denizli Hadisesi Başladığında Bediüzzaman Diyor Ki:

Kastamonu Lâhikası’nın en sonlarındaki bir mektuba Üstad Hazretleri’nin acele olarak eklediği bilgi ve tavsiye şöyle:

“Şimdi aldığımız haber: Denizli Valisi ehemmiyetli bir şifre ile bura valisine, Atif meselesini izam ederek şifre yazmış. Hafız-ı Hakikî’nin hıfzına dayanıp telaş etmeyiniz. Fakat ihtiyat ediniz. Hapsolan Atif ve arkadaşlarına teselli veriniz ve merak etmesinler. Allah Kerim’dir ve Rahim’dir.”⁷

Üstad Hazretleri, Kastamonu’dan Denizli’ye sevk edilmeden önce *Kastamonu Lâhikası*’nın en son mektubunda da bu konuyla ilgili şunları yazar:

“Bu Ramazan-ı Şerif’in başında doktorun ihbarıyla ve kuvvetli emarelerin delaletiyle ve birden hararet kırk dereceden geçmesiyle tebeyyün eden, zehiremekten gelen şiddetli hastalık hengâmında, kardeşimiz **Atif’in** habbe gibi hâdisesini, hariç valiler kubbe yaparak, buranın hem adliye, hem zabita, hem vilayete şifrelerle Risale-i Nur aleyhine sevk edildiği aynı zamanda, iki saat evvel, *Mu’cizat-ı Ahmediye* İstanbul’dan koşup imdada gelmiş.

(...)

“Hem hastalıktan gelen teessür ve Atif’in hadisesiyle kalbime gelen teellüm ve onlara acımak ve İsparta’ya sirayet etmek endişesinden neşet eden sıkıntı ve bu mübarek şehirde Risale-i Nur’un ‘Sirren tenevveret’ girmesi ve üçüncü günde, o iki taharriden sonra, akşama kadar gelen ve gidenlerin mütemadiyen tarassut edilmesi ve Emin’in hanesi de bir şey bulunmadan taharri edilmesi cihetiyle ziyade muzdarip ve müteallim iken, Cenab-ı Erhamürrâhimîn’in rahmetiyle, şimdiye kadar devam eden inayet-i İlahiye himayeti ve rıza, teslim, tevekkül ve ihlâsın verdikleri teselli, bütün o müz’ic şeyleri akim bıraktı. Kemal-i ferah ve istirahatla ‘Görelim Mevla neyler, neylerse güzel eyler’ deyip kemal-i teslimiyetle müsterih olduk. Siz de öyle olunuz, fütur getirmeyiniz.”⁸

Bu mektupla Üstad’ın Kastamonu hayatı da tamamlanmış olmaktadır. Zira biraz sonra Denizli yolculuğu başlayacaktır... Zaten kitabın son mektubu budur...

Büyük müdebbir Üstad Bediüzzaman Hazretleri, Denizli Hapishanesine girdikten sonra talebelerine yazdığı ilk teselli mektubunda, her ihtimale karşı şu tavsiyede bulunur:

“Hadiseye sebebiyet verenlere itap etmeyiniz. Bu musibetin geniş ve dehşetli planı çoktan kurulmuştu. Fakat manen pek çok hafif geldi. İnşallah çabuk geçer. ‘Asâ en tekrehû şey’ en ve hüve hayrun lekum’ (‘Olabilir ki siz bir şeyden hoşlanmazsınız; hâlbuki o sizin için bir hayırdır.’ Bakara Suresi, 2:216) sırrıyla müteessir olmayınız.”⁹ “Aleyhimize çevrilen dolaptan kurtulmak imkânı bulmadık. Ben hissetmiştim, fakat çare yoktu.”¹⁰ Demektedir.

1400 Sene Öteden İmam-ı Ali’nin İhbarı

Homa’da 5. Şuâ’nın bir başçavuş tarafından hile ile Hasan Atif’tan alınıp karakola götürülmesinin aynı zamanlarında, tamamen İmanî bir ders olan *Âyetü’l-Kübrâ Risalesi* (7. Şuâ), Tâhirî Ağabey tarafından İstanbul’da 5 yüz adet olarak tabettiriliyor. Hatta Üstad’ın muvafakatı *Miftahü’l-İman* olduğu halde her nasılsa *Âyetü’l-Kübrâ’yı* tab ettiriyor. Tâhirî Ağabey, Afyon müdafaasında “...Üstad’ımın müsaadeleri olmadığı halde, marifetimle eski yazıyla İstanbul’da matbaada tabedilen 5 yüz adet Bediüzzaman’ın Yedinci Şuâ kitabını...”¹¹ Açıklamasıyla bunu kendisinin bastırıldığını teyid ediyor.

⁷ Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 327.

⁸ Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 329.

⁹ Bediüzzaman Said Nursî, *Şuâlar*, Söz Bas. Yay., s. 391.

¹⁰ Şualar 322 Envar

¹¹ Bediüzzaman Said Nursî, *Şuâlar*, Söz Bas. Yay., s. 667.

İşte aynı anlarda Homa'da ahir zaman hadiselerinden bahseden 5. *Şuâ* yakalanınca ehl-i garaz bu iki hadiseyi birbirine karıştırarak, "İstanbul'da 5. *Şuâ* matbaada tab ettirilmiş" yalanıyla Denizli Mahkemesi'ni başlatıyor.

Üstad Hazretleri, Denizli Hapishane mektuplarını ihtiva eden 13. *Şua'daki* bir mektupta bu iki hadisenin aynı kavşakta buluşmasına şöyle temas ediyor:

"...Yirmi beş sene evvel aslı yazılan ve sekiz sene zarfında bir iki defa elime geçen ve aynı vakitte kaybettirilen *Beşinci Şuâ* benden uzak bir yerde ele geçmesiyle, o hoca bozması gibi kıskançlar, onunla adliye evhamlandırıldılar. Aynı vakit, benim arzu ettiğim yeni harflerle *Miftahu'l-İman* mecmuası yerine *Âyetü'l-Kübrâ* muvafakatım olmadan tab olması ve nüshaları gelmesi hükümete aksetmiş, iki mesele birbiriyle karıştırılmış. Güya Kanun-u Medeniye'ye karşı o *Beşinci Şuâ* tabedilmiş diye, ehl-i garaz, bir habbevi yüz kubbe yaparak gadren bizleri şu çilehaneye soktu."¹²

Burada insan aklının eremeyeceği derin sırlar vardı... Üstad'ın bir göz işaretini bile emir telakki eden bir zat, neden *Miftahü'l-İman* yerine *Âyetü'l-Kübrâ*'yı tabettirmişti? Buna kendisi de cevap veremiyordu. Cevabı, Hazret-i Ali'nin *Celcelutiye*'sindeydi. 1400 sene öteden İmam-ı Ali (r.a.) her şeyi görmüş ve "*Âyetü'l-Kübrâ* için hapse düşüp yine onun kuvvetli hakikatleriyle kurtulacaksınız" diye söylemişti. Kader programı işliyordu...

Üstad Hazretleri, bu çok çarpıcı beşaret için, yine 13. *Şua*'da bulunan bir mektupta Denizli hadisesine işaret ederek, şöyle diyor: 'Ve bil âyetü'l-kübrâ eminnî mine'l-fecet' (Ey Mevlâm! *Âyetü'l-Kübrâ* hürmetine, beni bütün sıkıntılardan kurtar.)

Şöyle devam ediyor Bediüzzaman: "İmam-ı Ali bu fıkra ile işaret eder ki, *Âyetü'l-Kübrâ Risalesi* yüzünden şakirtleri bir musibete düşecekler ve onun kerameti ve bereketiyle emniyete ve selamete çıkacaklar. Evet, bu keramet-i Aleviye tam tamına çıktı ki o risale için hapse düşüp ve onun kuvvetli hakikatleriyle kurtuldular."¹³

Böylece Tâhirî Ağabey'in tabettirdiği *Âyetü'l-Kübrâ Risalesi*, Denizli Mahkemesi'nin sebebi olduğu gibi, şefaatchisi dahi olup beraatına da vesile olmuştur...

Üstad Hazretleri, Denizli Hapishanesi'nde yazdığı teselli mektuplarından birinde Tâhirî Ağabey'i kastederek diyor ki:

"Kahraman bir kardeşimiz *Âyetü'l-Kübrâ* meselesinde bütün mesuliyeti kendine alıp Hizb-i Kur'an'ı ve Hizb-i Nur'u ve kalemiyle kazandığı fevkalade uhrevî şeref ve fazilete istihkakını tam göstermiş, beni derin sevinçlerle ağlatmış. Ve Yedinci *Şuâ* olan *Âyetü'l-Kübrâ* tam nazar-ı dikkati celp ederek ileride ona layık bir fütuhata ihzar etmek hikmetiyle ona gelen bu muvakkat müsadere, o kardeşimizin ve rüfekasının hizmetlerini ve masraflarını zayi etmeyecek, inşaallah daha parlattırarak diye rahmet-i İlahiye'den bekleriz."¹⁴

Bu Denizli girizgâhından sonra diğer hatıraları dinleyelim:

***

Sabri Karagöz anlatıyor:

16 yaşından itibaren vefatına kadar Hasan Atrf'in en yakınında bulunan Sabri Karagöz Ağabey

¹² Bediüzzaman Said Nursî, *Şuâlar*, Söz Bas. Yay., s. 402.

¹³ Bediüzzaman Said Nursî, *Şuâlar*, Söz Bas. Yay., s. 890.

¹⁴ Bediüzzaman Said Nursî, *Şuâlar*, Söz Bas. Yay., s. 394.

Sabri Karagöz Dinar'ın Akyarma köyünde 1933 senesinde doğmuştur. Şimdi Nazilli'de yaşamaktadır. Atıf Ağabey'in en yakın talebesidir. 16 yaşından vefatına kadar irtibatları baba-evlat kıvamında devam etmiştir. O kadar ki hocası, ismini kendi ismine benzeterek "Hasan" olarak değiştirebilir. Hatta Sabri Ağabey'in siması, boyu ve endamıyla Atıf Ağabey'e çok ama çok benzediği de dikkatimizden kaçmadı.

Sabri Ağabey, 1956 senesinden itibaren Nazilli'de ikamet etmektedir. Üç kere Bedüzzaman Hazretleri'ni ziyaret etmiştir. Hayatı ve bu ziyaretleri kendi adıyla "Ağabeyler Anlatıyor-5" kitabında verilmiştir. Buradaki hatıraları sadece hocası Hasan Atıf'la olan kısımlardır. Risale-i Nur hizmetlerinin Anadolu'daki tesisinde çok önemli bir hadim olan Atıf Ağabey'le ilgili bu kıymetli hatıralar yazıldıktan sonra kendisine tashih ettirilmiştir.

"ATIF AĞABEY'İN KİMSESİ YOKTU"

Atıf Ağabey'in Ege'ye gelişi çok eskidir. Bir kuvvet onu buraya gönderiyor.

Atıf Ağabey'le beni babam tanıştırdı. 1943 senesinde Denizli hadisesinden az önce, bize yakın Dazkırı-Pazar yerinde tanıştırdı. Atıf Ağabey'i ilk defa orada gördüm ben. Sonra 1946'da yine bizim köye yakın bir köy olan Baraklı'da bir ay yazı dersi aldım ondan. Asıl beraberliğimiz ise 1949'da Sultanhisar'a geldikten sonra başladı ki birazdan anlatacağım.

Ashında soyadları Kadioğlu idi. Ağabeyi Nazif ve diğerleri, Kadioğlu'nu "Egemen" yapalım demişler. Ben bir ara "Neden Egemen yaptınız?" dediğimde "Ağabeyim öyle istedi" diye cevap vermişti. Atıf Ağabey'in Rüştüye (Ortaokul) ve İdadiye (Lise) diplomaları bendedir. Bana "Al bunları sana hediye ediyorum" demişti. Şimdi onları ben de sana hediye ediyorum Ömer kardeş.

Atıf Ağabey'in şahsını merak edip kendisine sormuştum. O da kendisini kısaca şöyle anlatmıştı:

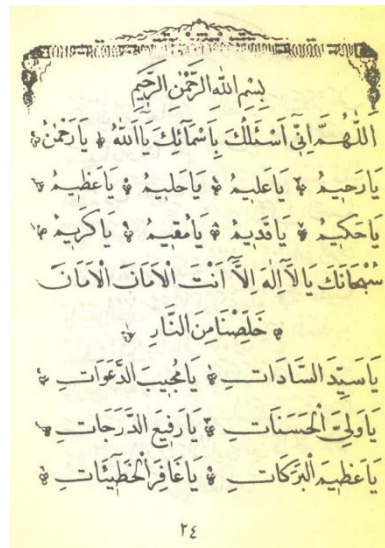
"Benim babam Adana Lisesi'nin müdürüydü. Ben liseyi Adana'da okudum. Kasım Gülek benim mektep arkadaşımıdır. Biz aynı sınıftaydık." Bunun üzerine ben, "Kasım Gülek, 12 lisan biliyormuş" dedim. O da "Çok akıllıydı o. Çok da haşarıydı, sıraların üzerinden hoplar zıplar giderdi" demişti.

Atıf Ağabey'in babasının adı Hafız Mustafa'dır, diplomasında yazar. Sonra bunların tayinleri tekrar memleketleri Sinop'a çıkmış, liseyi orada bitirmiş. Askerliğini Samsun Telgraf Müdürü olarak yapmış...

Bir gün Aydın'ın Atça bucağından olan Ahmet Hamdi Kundakçıoğlu ile konuşuyorduk. Atıf Ağabey de yanımızda bizi dinliyordu. Zaten o pek konuşmazdı. Hamdi Amca bana harp yıllarını anlatıyordu:

"İngilizler hücumbotla Samsun'u topa tuttular. Top mermilerinden birisi bizim postane müdürünün odasına girdi. Ben orada başçavuştum. O mermi hemen patlamadı, müdür odadan çıktıktan sonra infilak etti.."

Sonra Hamdi Amca bana doğru eğildi ve "O zat kimdir bilir misin?" dedi. Aynı zamanda Atıf Ağabey'e bakıyordu. Bir müddet öyle baktı. Atıf Ağabey hiç ses çıkarmayınca "Üle Hoca, sendin ya o" dedi. Mübarek, hiç kendinden bir şey anlatmazdı bize. Hamdi Amca böylelikle bize bir katkıda bulunmuş oldu.

Hasan Atif'in iri ve okunaklı yazısından Cevşen'in ilk sayfası

Atif Ağabey'in sol kulağının altında, ense tarafında, doğuştan kırmızı bir ciğer beni vardır. Bu yüzden Atif Ağabey o kırmızı işaretinden kolayca tanınırdı.

Atif Ağabey Denizli Mahkemesi'nden sonra Homa'dan evlendi. Kayınbiraderi Mehmet Ali Çakıcı, Homalı bir nalbanttı. 1943 Denizli Hapishanesi'nde tanışmış ikisi. Hapishaneden sonra Atif Ağabey Homa taraflarında dolaşırken, oradaki Homalı kardeşler, Atif Ağabey'i evlendirmeye karar vermişler. Mehmet Ali Çakıcı'nın kız kardeşi Ayşe de dul kalmış. Bir kızı varmış. Kızını evlendirmişler, Ayşe annemi de Atif Ağabey'le nikâhlanmışlar. Hiç çocuğu olmadı.

Atif Ağabey, Ege'yi dolaşır, Osmanlıca risale yazmayı öğretirdi. 1949'da Sultanhisar'a yerleşti. O zaman sepet, çuval gibi şeyler satıyordu oralarda. Zaten halk da biliyor, birbirlerine "Hocadan al" diyorlardı. Nazilli'de sepet pazarı kuruluyordu. Bazen Atif Ağabey'le beraber geliyorduk buraya. Esmir vatandaşlar sepet satıyorlardı. Sepetleri alıp trene geliyorduk. Oradan trenle Sultanhisar'a getiriyorduk.

Daha sonra Cevşenü'l-Kebir, Delaili'n-Nur, Hülasatü'l-Hülasa'yı yazdı. İzmir'de o zaman Mor İpek Matbaası vardı, orada klişe yaptırdı ve bunları bastırdı.

Onun bir Kara Kesesi vardı, onu önce bana vermişti. Epey sonra geri istedi. Bir şey lazım olmuş... Kara Kese içinde el yazıları ve şiirleri vardır. Kara Kese'yi bana verirken içinden bir tane fotoğraf çıkmıştı, bir subay fotoğrafı. Ben kim falan diye bakınca mübarek, tuttu oracıkta yırttı. "Eyvah" diyebildim ancak. Rahmetli fotoğraflardan hoşlanmazdı. O subay, Atif Ağabey'in kendisiydi. Askerdeyken çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Sana verdiğim tek fotoğrafın hikâyesi ise şöyle:

Sultanhisar'da onun bir evi vardı. Ahir ömründe İzmir'e gittikten sonra satılığa çıkardı. Atif Ağabey'in kimsesi, çoluk çocuğu yoktu. İzmir'de Selami Özer vardı. Ona, "Bu evi biz alalım, ağabeyi oraya defnedelim" dedim. Gittim Sultanhisar'daki yetkililerle konuştum. Onlar da seviyorlardı Atif Hoca'yı. "Tamam" dediler. Fakat Selami'nin de benim de durumumuz yoktu evi almak için; alamadık. Zaten Atif Ağabey ev için söz vermiş bazılarına. Onlar da kandırmışlar onu. Başta 3 bin liraya anlaşmışlar. Sonra da "2 dedin ya!" deyip evi alıp gitmişler. İşte bu fotoğraf o zaman tapu işleri için çekilmişti. Yani mecburen çekirmiş...

Atif Ağabey, 1943 Denizli ve 1948 Afyon Hapsi'nde Üstad'la beraber yatmıştır. Bizim münasebetlerimiz vefatına kadar, yani 40 sene, hem de baba-oğul seviyesinde devam etmiştir. Atif Ağabey'i benim kadar kimse tanımaz!

ATIF HOCA'NIN YAŞANTISI BAMBAŞKA

1949 senesinde ben on altı yaşındaydım. Atif Ağabey, Sultanhisar'a gelmişti. Bir pusula yazmış. Pusulada sadece, "Oğul Sabri gel!" yazıyor, o kadar... Babam "Bak, Atif Hoca sana gel diyor!" dedi. Yatağımı dürdüm, trene binip Sultanhisar'a geldim. İlk defa geliyordum daha bu taraflara. Beni istasyonda bekliyormuş. Tren günleri ve saatleri belliydi zaten. "Hoş geldin oğlum" diyerek karşıladı beni.

Bahçeli bir evi vardı, tek odalı. Ailesiyle orada oturuyordu. Tabii kiradaydı. Sonradan Sultanhisar'da bir ev satın aldık ona. Bir iki gün içinde bir ailenin yanında kalmaktan dolayı sıkılmaya başladım ben. "Ben gideyim" dedim. "Olmaz! Ben senin sıkıntını biliyorum. Biraz daha sabret. Şurada bir ev var. Orayı tutacağım ben sana" dedi. Evin 70 kuruş kirası vardı. Ev küçüktü. O kadar ki tuvaleti falan yoktu. Yalnız Atif Ağabey'in evine yakındı. Bahçe içerisinde, etrafına perdeler çekerek bir tuvalet yaptım. Kirası uygun olduğundan ben kendim verdim parasını. Geceleri orada yalnız kalıyordum. Atif Ağabey'in evi yakın olduğu için geceleri evden onu görebiliyordum. Geceleri uyumuyordu. Onu hep uyanık görürdüm.

Orada bana risaleleri güzelce yazmayı öğretti. O zaman 1 numara, 2 numara, 3 numara vs divit uçları vardı. Onları İstanbul'dan kendisi almıştı. Ancak kâğıt bulmakta çok zorlanıyorduk. Orada iki ay kaldım. Sonra evime döndüm. Ben ara sıra yine Atif Ağabey'in yanına geliyordum. Zaten kiraladığımız ev duruyordu.

Risaleler, pazarcular vasıtasıyla elden ele dolaşırdı. Bize de gelir, çoğaltırdık. Sonraları Hüsrev Efendi'den postayla da gelmeye başladı. Üstad'dan mektuplar bize geldikçe çoğaltılır ve elden ele, köyden köye dolaşırdı.

Sultanhisar'a ilk geldiğimde acaba nasıl adam diye heyecanlandım tabii. Daima takip ediyordum kendisini. O zaman fark ettim ki Atif Hoca'nın yaşantısı bambaşka!

Evinin bahçesinde bir nar ağacı vardı. Nar ağacının dibinde abdest alıyordu. "Suyu dökeyim" dedim, "Olmaz" dedi. "Ben ne diye geldim buraya? Ben dökeceğim!" dedim. Çocuğum tabii. Hiç seslenmedi.

Orada çok ilginç bir şey dikkatimi çekti:

Abdest alma zamanında, tam o sırada, nar ağacına bir kuş geliyordu. Kanatlarını açıyor ve "cik, cik, cik..." diye devamlı, ama hiç durmadan ötüyordu. İkinci vakti geliyor yine aynı şekilde... Akşam, yatsı, sabah namazında... Hep aynı şekilde görüyordum o kuşu. Atif Ağabey'in tarihî bir cep saati vardı. Saatini şöyle çıkarıp "Oğul Hasan! Vakit geldi herhalde" dedi mi, kuş başlıyordu ötmeye. Atif Ağabey de daima kuşu takip ediyor, bir şey demeden gülümsüyordu sadece. Bu bana, ona karşı epey sıcaklık verdi tabii. "Bu adam boş değil" dedim kendi kendime.

Atif Ağabey öyle herkesle, her yerde konuşan bir adam değildi. Huzurlu, sakin, sükûnet içerisindeydi daima...

1951-52 senesinde gibi yine Sultanhisar'dayım. O zaman devlet, İzmir yolunu açıyordu. O kazılan arazide biz odun toplardık. Ben büyüklerini alıyordum, o ise bana "Küçüklerini al, kesme olmasın" diyordu. Zaten onun âdetiydi. Daima küçüklerini alırdı. Patatesin bile küçüklerini alırdı. "Ağabey büyüklerinden al" derdim; ama o, "Küçük alıyorum ben" derdi. Nedenini bilmiyorum.

Bir gün yine odun toplamaya çıkmıştık. Şimdi park olan bir yerde, o zaman kocaman bir köpek vardı. Herkese saldırıyor, kuş uçurmuyordu. Bizim yolumuz da oradan geçiyordu. Ben başladım sopa aramaya... Atif Ağabey kaşlarını çatı ve "Ne o! Sen onun bizden olduğunu bilmiyor musun yoksa?" dedi. Ben elimdekini atıverdim. Köpeğe iyice yaklaşıncı köpek olduğu yere oturdu, başını kaldırdı ve dikkatlice bize bakmaya başladı. "Ağabey" dedim. "Köpek ağlıyor!" dedim. Yumuşak bir sesle "O bazen öyle yapar" dedi. Resmen köpeğin ağladığını gördüm.

Ben onun yanında 16 yaşında başladım. Bir gün bana; "Oğul Hasen!" dedi. "Ben Sabri değil miyim Ağabey?" dedim. "Hasan! Hasen!" Yani "Ha sen, ha ben", "Ha ben, ha sen; farkımız yok" demek istiyordu. Artık biz baba evlat gibi çok içli olmuştuk.

"HAPİSHANEDE ÜSTAD, YANAKLARIMDAN ÖPTÜ"

1952'de Malatya hadisesi oldu. Hüseyin Üzmez, Gazeteci Ahmet Emin Yalman'ı kurşunlayınca tutuklamalar başladı. İzmir Demokrat Gazetesi'nde "Tutuklandılar" diye Atif Ağabey'in ismini ve kendi ismini okudum. Oysa biz o sırada, dışarıda, Sultanhisar'daydık. Gidip haberi Atif Ağabey'e gösterdim. Derin derin düşünmeye başladı. İki gün sonra taharri memurları geldi. Bir cuma günüydü. Bizi Sultanhisar Karakolu'na götürdüler. Artık o gece için, bizi evimize gönderdiler.

Ertesi gün biz gittik teslim olduk. Bizi Sultanhisar'dan, Nazilli'ye götürdüler. Karakolda ifadelerimizi alıp mahkemeye sevk ettiler. Karakolda Atif Ağabey'e "Sen Mustafa Kemal hakkında konuşmuşsun?" dediklerinde "Hiçbir zaman, hiçbir yerde konuşmadım. Hatta men ederim" dedi. Sonra bana "Ne öğretiyor sana?" diye sordular. "Bazı bilmediğim şeyleri, namaz gibi mevzuları sorarım. Burada misafireten kalıyorum" dedim. Hakikaten ben Atif Ağabey'e ziyarete gitmişim, eski evim duruyordu hâlâ.

O gece bizi Nazilli Hapishanesi'nin tecrithanesine attılar. Alt beton, üst beton, oturacak yer yok... O gece betonun üstünde sabahladık Atif Ağabey'le. Ertesi gün Ertuğrul Öztürk'ün dedesi Yazırlı Mustafa (Öztürk) Efendi yastık, yorgan, minder getirmiş. O, çok kahramandır! Onun çok hizmeti vardır. Çok da cömert bir insandı. İnsanlara önce ikram eder, sonra meseleleri anlatırdı. Bir de onun gibi, Denizli'de Yakalı Hafız Mustafa vardı. İş konusunda da çok girişken bir adamdı. Üstad'a hapishanede iken çok faydası olmuş.^{NOT}

Sonra bizi ihtilattan (insanlarla görüşmekten) men ettiler. Hapishanede tam tecrit içindeydik. Değil dışarıdan gelenlerle, mahkûmlarla bile bizi görüştürmüyorlardı. Hatta gardiyanlar da bizimle konuşmuyorlardı. O ana kadar Atif Ağabey'le ikimiz yalnızdık. İki gün sonra az önce bahsi geçen emekli asker Ahmet Hamdi Kundakçioğlu'nu getirdiler yanımıza. Atça'dan getirmişlerdi. Atif Ağabey'le Samsun'da, askerde beraberlermiş. Cemaatle bir ilgisi yoktu ama 163'e bağlıydı. Halk Parti'liler şikâyet etmişler.

^{NOT} Nazilli'nin İhlâs Kahramanı Mustafa Öztürk ile Kahramanlar Ocağı Denizli'den Hafız Mustafa Efendi hakkında geniş bilgi için *Ağabeyler Anlatıyor-2* kitabımıza bakılabilir.

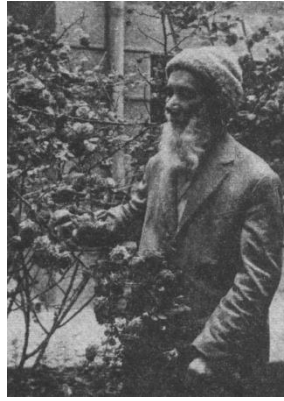

Böylece dört metrelik bir odanın içinde üç kişi kalmaya başladık. Burada haftalarımız geçti. Ben çoğunlukla Ahmet Hamdi Amca'yla sohbet ederdim; Atıf Ağabey pek konuşmazdı. Özellikle tuvalet işi çok zor oluyordu. Zili çalıp gardiyanı çağırıyor ve "Ben tuvalete gideceğim" diyorduk. O da "Ne bu ya!" diyor, açmıyordu.

Bir gün -affedersiniz- öyle bir sıkışmıştım ki kıvranıyordum. Atıf Ağabey'le Ahmet Hamdi Amca orada oturuyorlardı. Onun için çekiniyordum. Bir kutu buldular ve "Bunun içine yap" dediler. Ben zaten çekingen bir adamım... Yapmam mümkün değil! İyice kıvranmaya başladım. Eğilip bükülüyor, kendimi iyice kasiyordum. Sonra canım geçmiş, dalmışım. Gece saat üç sıraları pencere açıldı. "Pencereyi niye açtınız?" diye kızacaklar diye ben korkuyordum. Allah'ım! O anda çok güzel bir şey oldu. Üstad Hazretleri oradan içeri girdi. Önce sağ yanağımdan, sonra soldan; Üstad, yanaklarımdan öptü! Eliyle başımı sıvazladı ve sessizce "Çok zahmet çektiniz" dedi. Birden uyanıverdim. Atıf Ağabey "Ne oldu?" der gibi yüzüme baktı. Ben heyecanla "Üstad geldi! Bak yanağıma, ıslak!" dedim.^{NOT} Ondan sonra üç gün, hiç tuvalete gitmedim, üç gün tuvaletim gelmedi.

SABRİ HALICI

Bu arada Sabri Halıcı geldi. Tutuklamalar ilk defa buralarda başladığı için onu da Nazilli'ye getirmişler. Konya'dan getirdiler. Bizim tecrit odası müdüriyete yakındı ve anahtar deliğinden görülürdü. Şöyle bir baktım: "Ağabey, birisi geldi" dedim. O da baktı, "Bu Sabri Halıcı" dedi. Onu Denizli ve Afyon hapislerinden tanyormuş. Sabri Ağabey'i bizim odaya vermediler. Onu, diğer mahkûmların içerisinde ayrı bir yere yerleştirdiler.

Nazilli'de Hasan Atıf'la beraber hapis yatan Sabri Halıcı

Sabri Halıcı'nın çok güzel hitabeti vardır. Bu arada bir kavga çıktı hapishanede. Mesele, hapishanenin dayılığını ele alma meselesiymiş. Bu sebeple savcı, Sabri Halıcı'yı mahkûmları ıslah için o tarafa vermiş.^{NOT}

Biz tecritteyiz; ama anahtar deliğinden orta salonu görebiliyorduk. Sabri Amca diz çöktü ve konuşmaya başladı. "Ey Kardeşlerim! Sizler hepiniz iyi insanlarsınız. Bir noksan tarafınız varsa, o da size bir şey öğretilmemiş olması..." Yüksek sesle konuştuğundan, sesler duyuluyordu. Netice çok güzel oldu. Koğuştan ezan okumaya başladılar. Cuma günü, mahkûmlar yere bir şeyler serdiler ve içerde cuma namazı kıldılar. Sabri Ağabey vaaz etti. Tabii bizi bırakmadıkları için biz namaza gidemedik. Bir hafta sonra bizi de o tarafa, Sabri Halıcı'nın odasına aldılar. Ben orada, Sabri Ağabey'den Kur'an dersi de almaya başladım. Sonradan bizi de bahçeye çıkarmaya başladılar.

Bir ara Sabri Ağabey'in oğulları geldi. Oğlu Metin Halıcı'nın, hapisteyken babasına yazdığı mektubun aslı bendedir. Onu sana vereceğim. Sonra pilot olan oğlu Ömer de geldi. Atıf Ağabey, "Maşaallah! Sen çok gençmişsin; ama böyle olacak işte!" diye ona iltifat etti.

Hapiste toplam üç ay, yirmi gün kaldıktan sonra çıktık. Hapishane olayından sonra, 1954 senesinde askere gittim. Kütahya'da, telsizci olarak yaptım askerliğimi. Malumunuz, Ali Demirel de pilottu. Onlar, Eskişehir-Kütahya arası uçuş yaparlardı. Ben telsizle onlarla bağlantı kurar, konuşurdum. Bazen kendi aramızda piknikler organize ederdik. Onlar benimle bağlantı kurar ve alınacakları söylerlerdi, ben de alırdım.

^{NOT} Sabri Ağabey bunları anlatırken ağlıyor, o günkü gibi yanakları ıslanıyordu.

^{NOT} Aslında Erzurumlu olan Sabri Halıcı'nın ismi Risale-i Nur'da çok geçmektedir. *Ağabeyler Anlatıyor-1* kitabımızda daha teferruatlı bilgi mevcuttur.

O senenin temmuz ayında, hatta temmuzun son gününde, Sabri Ağabey'in oğlu Ömer'in uçağı, Manyas Gölü yakınlarına düştü ve şehit oldu.

Sonra ben Tugay'a yazıcı olarak geçtim.

Bu mahkememizse senelerce uzadı, hep talik etti. En sonunda 1957'de beraat ettik.

Bir gün Nazilli Hapishanesi'nden mahkemeye götürülürken Hasan Atif Ağabey'i Ahmet Hamdi Amca'yla, beni de Halıcı Sabri Ağabey'le birlikte bağladılar. İstasyon Meydanı'ndan, çarşı içinden yayan olarak mahkemeye doğru gidiyorduk. Etrafımızda jandarmalar, onların da etrafında halk, bizi seyrediyorlardı. "Nurcular mahkemeye gidiyor" diye merakla toplanmışlardı. O sırada menfi birisi, "Yalnız Müslüman siz misin?" diye bağırdı. Halıcı Sabri Ağabey "Siz de Müslümansınız yavrum! Siz de Müslümansınız yavrucuğum!" diye mukabele etti.

Yine bir gün mahkeme sıramızı beklerken, Hasan Atif Ağabey tefekküre dalmış, kendi kendine güllümsüyordu. Ben yüzüne bakınca, "Kelepçe sizi bırakacağım diyor" dedi. Bunu duyan Sabri Ağabey bana dönerek, "Yok yavrucuğum!" diye itiraz etti. Atif Ağabey, biraz celallenenek onu ikaz etti.

Sabri Halıcı bana müdafaa yazdırıyordu, kâtipliğini ben yapıyordum. Sabri Halıcı, "Savunma hazırlayalım" dedikçe Atif Ağabey, "Hayır, lüzum yok" derdi. O gün bize "Ne kadar hapiste kalacağız?" diye sordu. Ben, "50-60 gün" dedim. Ahmet Hamdi Amca, "Biz buradan çıkamayız" dedi. Konyalı Sabri Halıcı da "Çıkamayız" dedi. Atif Ağabey ise, "Bana kalırsa 110 günde çıkarız" dedi. Sabri Ağabey, itiraz edince Atif Ağabey yine celallendi ve "Bir daha konuşursan biz çıkarız, sen içeride kalırsın" dedi.

Atif Ağabey'in bu sözü üzerine ben gün saymaya başladım. 110. günün akşamı merakla beklerken gece 03.00'te gardiyanlar isimlerimizi sayarak, "Sabah mahkemeniz var" diye tebligatta bulundular. Hakikaten aynı gün mahkeme bizi doğrudan, Halıcı Sabri Ağabey'i ise kefaletle tahliye etti. O zaman için 2 bin lira kefalet parası ödedi. Atif Ağabey ona, "Bir daha itiraz etseydin hapiste tutuklu kalacaktın. Bununla kurtuldun" demişti.

Sabri Ağabey o zaman 66 yaşındaydı, Atif Ağabey'den yaşça büyüktü. Bu ağabeylerimizin mizaçları çok farklıydı. Mesela Atif Ağabey pek konuşmazdı; Sabri Ağabey'se tam tersi, çok konuşkandı. Atif Ağabey hiddetlendiği zaman, zaten gür olan kaşları şöyle dikleşirdi.

Biz Nazilli Hapishanesi'nden çıkınca, Ertuğrul Öztürk'ün dedesi Mustafa Öztürk, bizi Nazilli'den Sultanhisar'a kadar kendi aracıyla götürdü. Yol bir buçuk saat sürdü. Nazilli'de o zaman çok az insanda araba vardı. Allah ondan razı olsun.

Mahkeme bizi tahliye etti ama duruşmalar için Nazilli'ye gidip geliyorduk. Ben memleketimden, Atif Ağabey Sultanhisar'dan, Sabri Halıcı Ağabey Konya'dan geliyor ve Nazilli Palas Oteline yerleşiyordu.

Bir seferinde Uzunçarşı'nın köşesindeki bir dondurmacıda oturuyorduk. Sabri Halıcı orada ilginç bir hatıra anlattı. Şöyle ki:

"Bak yavrum sen bu Atıf'ı bilmezsin. Biz Afyon Hapishanesi'nden çıktıktan sonra, 28-30 kişi iki gündür aç bir vaziyetteydik. Bir buçuk ekmeğimiz vardı. Ne yapacağımızı bilmez bir vaziyetteyken, bu Atif bize dönerek, 'Kimse ekmeğe dokunmayın. Ben size çorba yapacağım, hep beraber yeriz' dedi. Çorba yaptı ve biz çorbanın başına oturduk. Ekmeği hepimize pay etti. O kadar adam o ekmekten ve çorbadan yedik, doyduk. Hatta o bir buçuk ekmeğe ve o az çorba arttı. Kendisi yemiyor, bizi tebessümle seyrediyordu."^{NOT}

"VEFATINDA ÇOK AĞLADIM"

Vefatından iki üç sene evvel, İzmir'e gelmeden önce bana "Beni Üç Şehitler'e götüreceksin" dedi. Üç Şehitler benim bilmediğim, hiç gitmediğim Yenipazar'ın üstünde bir yermiş. Haber gönderince ben gittim. Yanına bir minder, bir seccade, ibrik, su bardağı aldı. Anne evde ağladı, kaldı. Çık bakalım, çık bakalım. Bir de 79 model yeni araba almıştım; çizilecek, bir şey olacak diye ödüm patlıyordu. Çalı çırpı sürtüne sürtüne çıkıyorduk. Tabii ben bir şey de diyemiyordum. Ara sıra güllümsüyor ve "Bir şey olmaz!" diyor. Yanında bir arkadaşı da vardı. Ben oraları bilmiyordum. Bir yerde "Dur" dedi, indik. Arabanın direksiyon tarafına bakarak "Bunun kornası nerde?" dedi. Gösterdim. "Tamam" dedi. "Burada beni bırakın" dedi. "Ben bırakmam ağabey, burası dağ başı" dedim. "Sen ne yapacaksın yahu!" dedi, bana celallendi. İncir ağacı vardı dibine oturduk. Orada kuyu varmış kovasıyla su aldım, etrafı

^{NOT} Aslında o zamanki saff-ı evvel ağabeylerimiz arasında hasbelbeşer mizaç ve içtihat farklılıklarından dolayı çıkan imtiyazsızlıklar, şimdi de olabiliyor. Sabri Halıcı Ağabey'imizin anlattığı bu hatıradan çok mesajlar var. Kanaatimce burada şöyle bir sır gizli: İnsanlar arasındaki önlenemeyen böyle ihtilafları çok da büyük görerek yeise düşmek yerine, Risale-i Nur düsturlarına ve şahs-ı maneviye tâbi olup asgariye indirmek gerekmektedir.

iyice suladım. Gece yarısı akrep filan da olur diye tedbir aldım. Bereket versin, yanımızda gelen kişi oraları tanyordu. Evi Sultanhisar'daydı.

Sonra Yenipazar'da Ali Demir diye oranın yerlisi birisine gittim "Ali Ağabey, ne yap et Atıf Ağabey'i oradan getir" diye ısrar ettim. Neyse saat 23.00 gibi alıp getirmişler. Sonra Selami'ler (Özer) İzmir'e götürdüler onu. İzmir'in Hatay semtinde, Filiz Sokağı'nda oturuyordu.

Ben işim icabı çok seyahat ediyordum. Seferlerim bittiğinde mutlaka Atıf Ağabey'e uğrardım. Uğramadan geçtiğim çok kere, yarı yoldan tekrar döndüğüm vakidir. Zira içime bir sıkıntı basar, Atıf ağabey'in yanına dönüverirdim. Bir cereyan olurdu, ben de "Herhalde beni çağırıyor Atıf Ağabey" deyip geri dönerdim. Hakikaten döndüğümde bir hikmeti olduğunu anlardım. Rahmetliden bir mesaj gelecek oldu mu bir sıkıntı gelirdi içime. Bizim aramızda bir rabıta vardı; hoca-talebe veya baba-evlat arasındaki gibi.

1988 yılında, vefatından bir hafta önce İzmir'e, ziyaretine gitmiştim. Ben o sırada toptan saat satışı yapıyordum. Önce Selami'ye, Karabağlar'daki dükkânına uğradım. Mustafa Birlik de oradaydı. Beni görünce "Geldiğin iyi oldu. Atıf Ağabey'e en yakın sensin. Nereye defnedelim diye bir soruversen..." Bu soruyu nasıl sorayım diye itiraz ettim. Oradan Atıf Ağabey'in yanına gittim. "Sabri sen mi geldin?" dedi. Gözüyle ilgili bir problemi vardı, gelenleri ayırt etmekte zorlanıyordu. Biraz ondan bahsetti bana. Süreyya Kafesçioğlu diye bir göz doktoru vardı. Atıf Ağabey onu iyi tanırdı. "Ameliyat olursa dayanamaz masada kalır" demiş. Kendisi anlattı bana. Epey konuştuktan sonra ben müsaade istedim ve vedalaştık. Kapıdan çıkmadan "Sabri!" diye beni çağırdı. "Arkadaşlarla ne konuştun?" dedi. Ben de "Ahmet Feyzi Ağabey, 'Arzu eden yanıma gelebilir' demiş" dedim. "İyi madem, onların dediği gibi olsun" dedi. Ahmet Feyzi Ağabey, İzmir'in Çamlık köyünde medfundu.

Tekrar vedalaştık. Tam çıkarken yine çağırdı "Telefon numaranı yaz" dedi. Bir kâğıt gösterdi. "Hasan! Kimin ne olduğunu bilemeyiz" dedi. Bana söylediği son cümlesi bu oldu. Günlerden salıydı. Ertesi salı Nazilli'deydim. Baktım birisi bağırarak geliyor, "Yetiş, nerdesin, İzmir'den telefon geldi, hoca vefat etmiş" dedi. Kayınpederim Hacı Musa'ya beraber gidelim diye teklifte bulundum. (Kayınpederim, Bediüzzaman'ın Denizli'deki yakın arkadaşlarından biriydi.) O da hemen kabul etti. Otobüsle beraber İzmir'e gittik.

Biz evine vardığımızda sağlık memuru yeni gelmiş, kontrol ediyordu. Mustafa Birlik ve birkaç kardeş oradaydılar. Yüzüne bakamadım. Çok ağladım. O başkaydı.^{NOT}

Biraz Kur'an okudum. İşlemler bittikten sonra eller üzerinde İlahiyat Fakültesi Camii'ne kadar götürdük. Cenaze namazı kılınıktan sonra arabalarla Ahmet Feyzi Ağabey'in mezarının da olduğu Çamlık'a geldik. Orada defnettik.

Dışarıdan çok gelen olmuş, çok kalabalıktı. Rahmetli Osman Demirci Hoca'ydı herhalde "Ey kardeşlerim! Hiç keramet aramayın, şu kalabalığa bakın yeter" demişti.

Selami Özer anlatıyor:

Hasan Atıf'ı bir sene evinde misafir eden Selami Özer (sağda) ve Hasan Atıf'ın cenazesini gasleden Lütfullah Yavuz Hocaefendi

Selami Ağabey 1935'de Denizli'nin Bekilli kasabasında doğmuş. 1960 yılında İzmir'e yerleşmiş. Üstad Hazretleri'ni birkaç defa ziyaret etmiştir. Bu kısım kendi bölümünde anlatılmıştır. Hasan Atıf Ağabey'le çok yakın olmuş. Hatta Atıf Ağabey'i bir sene İzmir'de evinde misafir etmiştir. Selami Ağabey şöyle anlatıyor:

GÜLDÜR SAİD'İ

^{NOT} Sabri Ağabey bunları anlatırken yine duygusallaştı; önce sesi titredi, sonra ağlamaya başladı.

Risale-i Nur'u 1948'de tanıyan babam, bizi, 1952 senesinde Sultanhisar'da bulunan Atıf Ağabey'in yanına, eski yazıyı öğrenmemiz için götürmüştü. Orada üç ay kaldık. Bahçe içinde basit bir evde kalmıştık. Atıf Ağabey'e çok yakındı. O evden biz çıkınca Sabri Karagöz kalmıştı.

Atıf Ağabey'le irtibatımız hiç kesilmedi. Vefatından iki sene önce, yani 1986'da İzmir'e geldi. Muayene için İzmir'deki Tepecik Göğüs Hastanesi'ne getirmiştik. Akciğer kanserinden şüphe ettiler. Orada tedavi olamadı; çıkardık. O sırada Kayseri'de doktorluk yapan Yusuf Erdoğan'a telefon ettim. O İzmir'de üniversitede doktorluk yaparken Atıf Ağabey'le ilgileniyordu. O dedi ki "Onda Zatülcevp var. Emedur hapı verin" dedi. Hakikaten bu arada iyileşti. Bir sene kadar bizim evimizde kaldı. Sonra hanımı Ayşe Anne'yi getirdik. O, "Dağ dağ üstünde olur, ev ev üstünde olmaz" derdi. Biz de Yeşilyurt'ta onlara bir ev tuttuk. İşte, Atıf Ağabey, 1988'de o evde vefat etti. Çamlık'a defnettik.

Atıf Ağabey Sinopludur. Lise mezunudur. Sinop'ta kestane, patates tüccarlığı yaparken rahatsızlanmış, çok zayıf düşmüş. Bir Doktor, "Senin sıcak bir memlekete gitmen lazım, buranın havası sana yaramıyor" deyince Aydın'a gelmiş. Nazilli, Homa, Sandıklı... Buralarda geziyor; sepet, süpürge, çuval satarak geçiniyordu.

Aydın'dan sonra Sandıklı'ya gitmişti. Yakup Cemal isminde bir trenci Atıf Ağabey'e ilk defa bir risale vermiş. Atıf Ağabey bu risaleyi okuduktan sonra Üstad'ı ziyarete gitmiş. Sonra Üstad Isparta'ya göndermiş onu. Dokuz ay Sav'da kalmış.

Bir gün İslamköy'de Hafız Ali'ye uğramış. Hafız Ali Ağabey, "Atıf, ben Üstad'a bir mektup yazdım. Bir şey diyecek misin?" diye sormuş. O da mektubun kenarına "Ya Rab! Güldür Said'i, ta gülmesinden güller açılsın" diye eklemiş. Üstad da şöyle cevap yazmış:

"...Aydınlı Hasan Atıf'ın, Hafız Ali'nin mektubunun haşiyesinde yazdığı misli görülmemiş şu dua, 'Ya Rab, güldür Said'i, ta gülmesinden güller açılsın' diye pek garip fıkrası, Risale-i Nur'a onun sadakat ve ihlâsının acip bir kerametidir ki otuz günde bir defa gülmeyen o biçare Said, bir günde otuz defa güldüğünün yazılması ve size o mektubun gönderilmesi zamanına tam tamına tevafuk ediyor."¹⁵

Bu hadise için Üstad, Aydınlı Atıf'ın kerameti diyormuş. Atıf Ağabey de "Üstad'ın kerametidir" derdi. Atıf Ağabey az konuşurdu. Günde bin ihlâs okurdu, ama her gün okurdu.

ÜSTAD'IN HASSASİYETİ

Atıf Ağabey bana Üstad'ın hassasiyetiyle ilgili bir hatırasını anlatmıştı. Şöyle ki:

Atıf Ağabey, Evrâd-ı Kudsiye'yi yazıp tashih için Emirdağ'a, Üstad Hazretleri'ne gidiyor. Orada Üstad'dan basılması için müsaade alıyor. Sonra orada diğer talebelerle bir anlaşmazlık olunca Atıf Ağabey ayrılıp dönüyor. Üstad Hazretleri hasta olup yatağa düşüyor. Hemen Atıf Ağabey'e geliyorlar ve "Üstad seni çağırıyor" diyorlar. Atıf Ağabey tekrar Emirdağ'a gidince Üstad, "Kardeşim Atıf, şimdiye kadar basılanlar kâfi geliversin, tarikat ruhu hâsıl olacak. Şimdi Antalya'da 23. Söz basılıyor. Şimdilik duruversin" diyor. Atıf Ağabey de, "Baş üstüne Üstad'ım" diyor, kabul ediyor. Ondan sonra Üstad iyileşip hemen ayağa kalkıyor. Ufacık bir fitne çıkacak olsa Üstad Hazretleri böyle hemen etkileniyormuş.

Lütfullah Yavuz anlatıyor:

İlahiyatçı akademisyen Lütfullah Hoca'muz, Atıf Ağabey'in son yıllarında ona yakın olmuştur. Vasiyeti üzerine de kendisini gasletmiş ve kefenlemiştir. Bizlere şunları anlattı:

1985 yılında İzmir'e geldiğimde Simav'daki Mehmet Selim Ağabey'in tavsiyesiyle Hasan Atıf Ağabey'le tanıştım. İşte şu an içinde bulunduğumuz, Selami Özer Ağabey'in evinde kalıyordu. Ben bu eve gelip kendisiyle tanışmıştım. Bana hemen yazı tavsiye etti ve yazdırdı. Kendisi çok cazibedar, nüktedan bir insandı. Hastalığı sırasında mümkün olduğu kadar ziyaret ederdim. Devlet Hastanesi'nde Başhekim yardımcısı Dr. Mehmet Bayındır'a ve bana, "Allah-u Teâlâ sizi benim için yaratmış" derdi. Yani bizi severdi.

Cenazesini Mustafa Tezcan Hoca ile benim yıkamamı, bizim kefenlememizi vasiyet etti. Mustafa Hoca iyi bir hocadır. Uşak'tadır, eski bir Nur talebesidir. Hasan Atıf Ağabey'in cenaze namazını da o kıldırması. Bazı kitaplarını da bana verdi.

Cenazesini yıkarken bizzat bir kerametine şahit oldum. Yıkama esnasındaki telaşeden dolayı bir ara üzerindeki havlu düşmek üzereymiş. O ara eli, kayan havlusunu tutar gibi toparladı. Gözümle gördüm ben bunu. Bunu görür görmez beni bir titreme tuttu.

¹⁵ Bediüzzaman Said Nursî, *Kastamonu Lâhikası*, Söz Bas. Yay., s. 150.

Cemil Altuğ anlatıyor:

Şimdi Aydın ilinde yaşayan emekli öğretmen Cemil Altuğ Ağabey'in Hasan Atif Egemen Ağabey'le çok beraberlikleri olmuştur. Talebimiz üzerine hatıralarını uzunca yazıp bize gönderdi. Tekrarları önlemek için yazdığı hatıraların bir kısmını buraya alıyoruz:

Afyon'un Sandıklı ilçesinde 1941 yılında doğdum. 1960 yılında Aydın'a geldim. 1960'lı yıllarda Atif Ağabey'le tanıştık. Devamlı ziyaretine gittim, irtibatımız hep devam etti. Yazı hocamdır aynı zamanda. Birçok sohbetimiz ve gezimiz oldu. Ben Aydın Köşk'te ilkokul öğretmeniydim. Atif Ağabey, Sultanhisar'da idi. Kendisinden dinlediğim veya beraber yaşadığım birçok olay var. Bunlardan bazılarını arz edeyim.

“MÜTEVAZI YAŞARDI”

Aslında Sinoplu olan Atif Ağabey, Adana'da PTT memurluğu yapıyor; Zübeyir Ağabey gibi. Bu arada Adana Spor'da futbol da oynamış. Güçlü, kuvvetli, heybetli biriydi. Atif Ağabey, Sandıklı'nın Kızılören ilçesinde kalmış, oraya “Karye-i irfan” derdi.

Atif Ağabey, 1930'lu yıllarda Üstad'la tanışıyor. Sandıklı dolaylarındaki pek çok Nur talebesi, Risale-i Nur'u Atif Ağabey vasıtasıyla tanımıştır. Sultanhisar'ın Ciybe Mahallesi'ne yerleşen Atif Ağabey, 1943 Denizli Hapsi'nden sonra Homa'dan evlenmiştir. Sultanhisar'da tek katlı, tek odalı, küçük bahçeli bir evi vardı. Evin küçük bir bahçesi de vardı. Odayı perdeyle ortadan bölüp oturlardı. Arkasında kadınlar, sesleri duyulmaz görülmezdi, böyle bir hayatı vardı.

Rahmetli Atif Ağabey'i 1960'lı yılların başında tanıdığımda, ilk dikkatimi çeken şey, onun iktisatla yaşamasıydı. Evinde ince tenekeden yapılmış küçük bir soba vardı, perdeyle bölünmüş iki tarafı da ısıtırdı. Hanımı Ayşe Teyze, sobayı çalı çırpı ile yakar ve üzerinde yemek yapardı. Bunlar, ekseriyetle bahçeden topladığı ıspanak, turp otu, ısırğan gibi otlardan zeytinyağı ile kavurduğu yemeklerdi. Zeytinyağını da çok az katardı. Bir gün beraber Ciybe Mahallesi'nin mescidinde gidiyorduk. Ayşe Teyze “Efendi zeytinyağı kalmamış, bakkaldan alır mısın?” dedi ve bir şişe getirdi. Baktım ki şişe küçücük; yarım kilo yağ ya alır, ya almaz... Dedim: “Ağabey, büyükçe bir şişe veya teneke ile alsak daha iyi olmaz mı?” dedim. Cevaben dedi ki: “Kardeşim, herkes yirmi kiloluk tenekeyle yağ alırsa yağ pahalandır. Az alayım ki hem pahalanasın hem iktisada uygun olsun” dedi.

Hasan Atif Ağabey, istişna düsturuna da çok dikkat ederdi. Bir yere yazı öğretmeye gittiğinde, özel torbasını hazırlar öyle giderdi. Torbanın içerisine ekmek, kaynamış patates, çökelek, zeytin, vs koyar, kaldığı yerlerde bunları yerdi. Evlere, davetlere gitmezdi. Çoğunlukla dershanede oturur, kendi getirdiklerinden yer, minnet altına girmezdi. Yalnız Köşk'te derslane yoktu. Bu nedenle Köşk'e geldiğinde bizim evde misafir olurdu. “Sandıklı'nın tarhana çorbasını ve bulgur pilavını çok severim” der, başka yemek istemezdi.

Yerler tahta olduğu için o günkü şartlarda tahtakurusu olurdu. Tahtakurularını alır ve kendi porselen fincanın içinde toplardı. Hayvancıklar çıkmak istiyorlar ama kaydıkları için yukarı çıkamıyorlardı. “Hocam, bunları ne yapacaksınız?” diye sorunca “Dur hele bizim oğlan, dur bakalım” derdi. Sonra bahçeye çıkar, bahçenin en uzak köşesine döker, o tahtakurularını öldürmezdi. “Üstad, hapishanede bunları öldürmeye müsaade etmezdi” derdi. “Tahta bitini öldüren ileride kedi öldürür, köpek öldürür, sonra daha büyüğünü öldürür. Daha büyüğünü öldüren insanı öldürmeye kalkar; böyle sırayla gider bunlar. Bu bakımdan Üstad Hazretleri sinekleri, tahta bitlerini öldürtmezdi. Zaten bir tekini öldürünce, onun kan kokusuna ötekiler gelir, öldüreni sabaha kadar ısıtır, öldürdüğüne pişman ederler” derdi.

Denizli Hapishanesi'nde Üstad'ı zehirlediklerine, Üstad, Atif Ağabey'i çağırıp “Atif, bana acele kuru üzüm bul, kaynat ve getir” demiş. Atif Ağabey de hemen kuru üzüm getirip kaynatmış ve Üstad'a içirmiş. Üstad şifa bulmuş ve Atif Ağabey'e dualar etmiş.

KÜRT ATIF

Bir ara kendisine Kürt Atif diyenler çıkıyor. O da şöyle oluyor: Atif Ağabey 1930'lu yıllarda Denizli'de hizmet ederken iki polis onu alıp Denizli Valisi'nin yanına çıkartıyorlar. Vali'nin yanında polis müdürü, solunda da jandarma alay komutanı oturuyormuş. Vali, Atif Ağabey'i görünce "Kürt Atif sensin ha?" diyor ve hakaretimiz şeyler söylüyor. Bazı sorular da soruyor. Atif Ağabey hepsini gayet mukni cevaplar verince, Vali, "Alın bu adamı atın dışarı" diyor. Polisler, "Serbestsin amca" deyip salıveriyorlar. Böylece Atif Ağabey Sinoplu olduğu halde "Kürt Atif" lakabı ile anılmaya başlıyor. Bular kendinden duyduklarım...

Atif Ağabey, Muallim Naci'nin "Lügat-ı Naci"sini torbasında taşır, gittiği yerlere götürürdü. Bu lügati çok sever, istifade ederdi.

Atif Ağabey'in çok güzel hattı vardı. 1969 senesinde kendisinden Arapça ve Farsça öğrendiğim değerli ilim adamı Aydın Müftüsü Mehmet Şirin Doğan Efendi ile beraber tercüme ettiğimiz *El-İşrak-ı fi Mekarimi'l-Ahlak* (İyi Ahlak Parıltıları) kitabının hadislerinin hattatlığını, talebimiz üzerine Atif Ağabey yapmıştı.

Ömrünün son senelerinde İzmir'de yaşayan Hasan Atif Ağabey'le irtibatımız 1988'de vefatına kadar hiç kesilmedi. Çok ihlâşlıydı. Muhterem Atif Ağabey'e Allah rahmet etsin, mekânı cennet olsun, âmin. (NOT: Bu hatıraları yazıp verdikten altı ay kadar sonra Cemil Altuğ da vefat etti; çok sevdiği Atif hocasının yanına uçtu gitti. Biz de, onun için; "Allah rahmet etsin, mekânı cennet olsun, âmin." Diyoruz...

Şener Sevgen Anlatıyor:

1945 İzmir doğumluyum. Hasan Atif Ağabeyin velayetine şahit olduğum bir hadise var. Bu olayı İzmir'de hemen herkes bilir, çünkü çok kimseler şahit olmuşlardı.

DERSİMİ ALMIŞTIM AMA YAPACAK BİR ŞEY YOKTU

Sene 1969 veya 1970. Ben o zaman İzmir Belediyesinde memur olarak çalışıyordum. Kardeşim Hasan Tahsin Sevgen de maliyede memurdu. Her ikimizde öğlen namazını Kemeraltı camiiinde imkân nispetinde buluşup kılardık cemaatle. Yine böyle bir gün ben Hisar Camii tarafında bulunan Belediyeden geldim, kardeşim de maliyeden gelmiş. O benden evvel cami avlusundaydı, ben daha sonra cami avlusuna girdim. Benim biraz rahat hareket eden, rahat konuşan bir tipim vardır. Halen o yanlış hareketlerim devam ediyor benim.

Cami avlusuna daha yeni adım attım, kardeşim beni görür görmez ellerini iki tarafa açmış, "Atif Hoca gelmiş sakın gürültü yapma" dedi bana. Hiç beklemediğim bir andı, şoke olur gibi oldum. Dedim ya az evvel rahat konuşan, yanlış yapan bir insanım; orada yine tepem attı "Madem Atif hocan gelmiş, gelsin elimi öpsün" dedim. Sonra mutad âdetim olarak caminin avlusundaki küçük kütüphaneye girdim. Kütüphane girişinde bir antre, içerde de bir oda vardır. Baktım ki büyük bir masa etrafında Atif Hoca oturmuş; masanın sağ, solu her tarafı dolu, sohbet ediyorlar. Ezana da on dakika kadar var. Ders yapıyorlar diye ben hiç selam vermedim. Kollarımı sıvadım abdest almak üzere şadırvana gittim, abdestimi aldım tekrar kütüphanenin antresine geçtim, arkam onlara dönük olarak oturdum. Onlar beni görmüyor. Birden bir gürültü koptu içeride. Ne oluyor diye döndüm baktım, Atif Hoca kalkmış ve sağındaki solundaki herkesle tokalaşıp musafaha yapıyor. Sonra Atif Hoca iç taraftan antre tarafına geldi. Ben bir basamak aşağıdayım, Atif Hoca bir basamak yukarıda. "Hocam hoş geldiniz!" dedim, elimi uzatır uzatmaz bir kaptı, hemen öptü. "Aman!!!" diye bağırdım; bir de elimi alına koydu bıraktı. Hiçbir şey söylemedi. Benden sonra yine antrede bulunan birkaç kişi vardı. Onlarla sadece tokalaşıp musafaha yaptı. Ben dersimi almıştım... Aldım ama yapacak bir şey yoktu... Kaşınmış oldum... Allah bizi affetsin...